İşçi Bülteni
Özel Sayısı: 168

Anadolu Yakası
İşçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 25 YKr * Mart 2007

İşçi sınıfı ırkçılık tuzağına düşmemelidir!

Patronlar sınıfı ve onların düzeni, son yıllarda düşünce dünyamızı zehirlemekle meşguller. Bu uğrusuz çabayı neden sarfettikleri malum. Her işçi bilir ki, birlikten kuvvet doğar; kuvveti zayıflatmanın yolu ise, birliği parçalamaktan geçer. İşte bilinçlerimizi zehirlemeye çalışan egemenlerin amacı da işçi sınıfı ve emekçileri parçalamak, giderek tek çatı altında mücadele edemez duruma düşürmektir.

Patronların çıkarlarını korumakla mükellef olan zehir yayıcı takımının elinde önemli iki silah bulunuyor: İlki, ırkçılık/milliyetçilik. Diğeri ise, şeriatçılık/dincilik. Burada yurdunu, halkını seven insanla, ırkçı-milliyetçi zihniyetin taşıyıcılarını birbirinden ayırmak gerek. Çünkü bunlar tamamen farklı şeylerdir. Tabii inançlı insan ile şeriatçı zihniyeti temsil edenleri de birbirine karıştırmamak gerek. Bunlar arasındaki ayrımı yapamıyorsak eğer, kapitalistlere kurban sunan bu tuzaklardan birine düşme riskiyle karşı karşıyayız demektir.

Bir an için gözümüzü Irak'a çevirirsek, orada yaşanan facialarn akıl almaz bir noktaya vardığını görmekte güçlük çekmeyiz. Bu ülkede işgalcilere karşı omuz omuza savaşması gereken bazı güçler, birbiriyle çatışmaktadır. Oysa emperyalist ordular tüm tarafların vatanını işgal ediyor. Ancak mezhep kışkırtmaları tuzağına düşenler, işgalci askerlerden çok birbirlerini öldürüyorlar.

Bu örneği neden verdik? Çünkü ülkemizdeki sermaye sınıfı ve yardakçıları, emperyalist haydutların Irak'ta yaptıklarının bir benzerini, işçi sınıfı ve emekçilere dayatıyorlar. Eğer işçi ve emekçileri bu tuzağa düşürebilirlerse sinsi emellerine ulaşmış olacaklar. Zira o zaman her türlü sömürü, baskı ve köleliğe karşı mücadele etmesi gereken emekçiler, tüm kötülüklerin kaynağı olan sermeye düzeniyle uğraşmayı bir kenara bırakıp, birbiriyle kapışmaya başlayacak. Tabii o koşullarda patronlar sınıfı da sömürü ve yağmaya gönlünce devam edebilecek.

"Sermaye sınıfına hizmet eden medyanın da aktif desteyi ile devam eden bu zehir yayma kampanyaları Kürt ve Ermeni halklarına düşmanlık, mezhep ve din ayrımcılığı fikrini işçi-emekçilerin beynine şırınga ediyorlar. Yazık ki, birçok işçi arkadaşımız bu zehirlerden etkileniyor"

Irkçılığı devlet ve bazı sermaye partileri körüklerken, şeriat propagandasını AKP hükümeti ya da onun kanatları altına sığınan tarikatlar yapıyor. Sermaye sınıfına hizmet eden medyanın da aktif desteyi ile devam eden bu zehir yayma kampanyaları Kürt ve Ermeni halklarına düşmanlık, mezhep ve din ayrımcılığı fikrini işçi-emekçilerin beynine şırınga ediyorlar. Yazık ki, birçok işçi arkadaşımız bu zehirlerden etkileniyor. Bu zehirler işçi kimliğinin aşınmasına yol açıyor, hatta kimi zaman işçinin, sermaye sınıfına karşı mücadele etme iradesinin ciddi ölçüde zayıflamasına da neden olabiliyor.

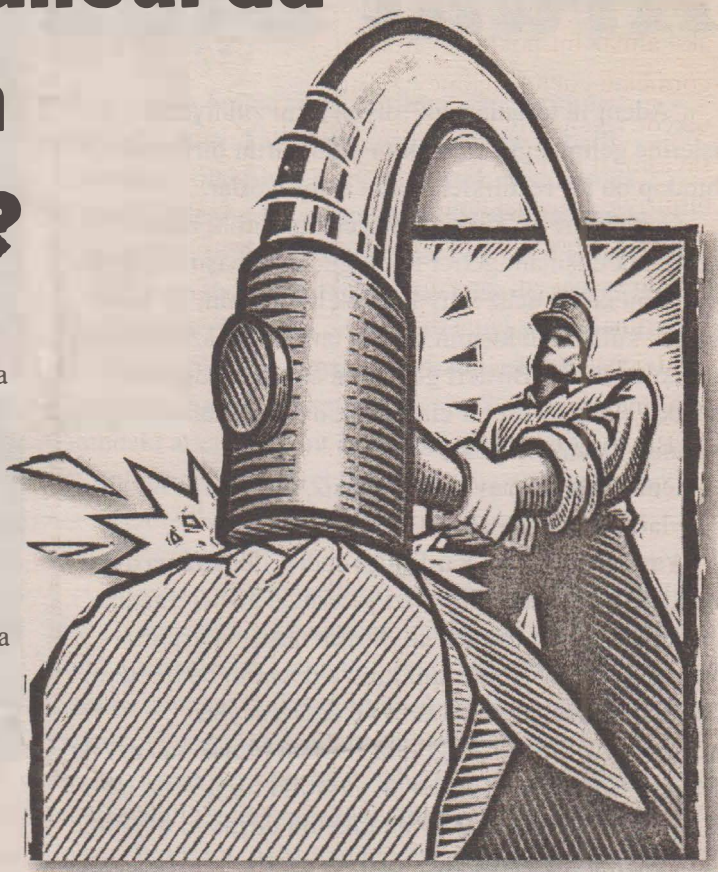
Burada şu soruyu sormak durumundayız; emekçileri yapay ayrımlarla zehirlemeye çalışanlar kimlerle işbirliği yapıyor, sırtlarını hangi güçlere dayıyorlar? Hemen belirtelim ki, bunların tümü patronlar sınıfının mensuplarıdır. Tabii hepsi de, işçi sınıfı ve emekçilerin ürettiği zenginliğin yağmalanmasından pay alıyor. Kıbleleri ise daima Washington'dur. Hepsinin Amerika ve İsrail'le arası iyidir. Hepsi de Ortadoğu halklarını kıyımdan geçiren işgalcilerin destekçisidir. Bu zehir yayıcı takımının bir diğer ortak özelliği, tümünün özelleştirmeden, taşeronlaştırmadan, sigortasız çalıştırmadan, asgari ücretin düşük tutulmasından yana olmalarıdır. Ne de olsa işçi sınıfının kazancı ne kadar az olursa, onların emek harcamadan gaspettikleri pay da o kadar büyük olur. Kendi aralarında bazen "it dalaşı"na girseler bile, bu ortak özellikleri hiçbir zaman için değişmez.

Eğer önyargılardan kurtularak topluma çıplak gözle bakmayı başarabilirsek şunu görebiliriz; insanlar arasında belirleyici olan ayrım, sınıf ayrımıdır. Diğerleri bu temel ayrımdan türemiş "yapay" ayrımlardır. Buna karşın bilinçlerimiz önyargılarla bulanıklaştırılmışsa, yapay ayrımlar gerçek haline gelebilmektedir.

Her onurlu işçi, patronlar düzeni ve yardakçılarının sinsice yaydığı din, dil, mezhep, milliyet ayrımına karşı uyanık olmak zorundadır. Bu tuzağa düşen arkadaşı olursa eğer onu da mutlaka uyarmalıdır.

Sömürü ve kölelik zincirlerini parçalamak, ancak mücadeleyi "İşçiler birlik, harklar kardeş olmalı!" şiarı etrafında yükselttiğimizde mümkün olacaktır.

Avrupa kenti İstanbul'da köle düzeninden haberiniz var mı?

Sahipsiz ve kimsesizliğe terkedilmiş taşeron işçilerinin hali içler acısı. Elinde olan o kölelik ücretini kaybetmekten korkan taşeron işçileri, kaderiyle baş başa bırakılmış. Bunları bu koşullar ve şartlar altında çalıştıran taşeron hırsızlarına ve bunlara işveren belediyelere kim dur diyecek? İstanbul gibi bir şehirde taşeron işçilerin ne durumda olduğunu başta ülkeyi yöneteler, İstanbul'u yönetenler ve İstanbul'da yaşayanlar çok iyi biliyor.

Ama ihaleleri alan firmaların sahiplerinin hepsi de ya ülkeyi yönetenler ya da onların birinci dereceden akrabalarıdır. Servetlerine servet katan bu allahtan korkamaz kuldan utanmazlar, ne yazık ki bu kölelik ortamını sürdürebilmektedirler.

Bunlar bu ortamı yaratırken sözümona konfederasyonlar nerede, nerede bu sendikalar?

Taşeron işçileri sendikalı olmaya hazır. Taşeron işçileri pimi çekilmiş bir bomba gibi. Hepsi hırs küpü, hepsi kararlı, örgütlenmeye hazır, ama elinden tutanı yok. Yol gösteren yok.

Buradan taşeron firmalarda çalışan işçi arkadaşlara sesleniyorum; bakın karıncayı bilirsiniz. Günün birinde hacca gitmeye karar vermiş. Hazırlıklarını yapıp yola çıkmış. Yolda kendisine rastlayanlar, "nereye böyle" diye sormuşlar, "hacca gidiyorum" demiş karınca. İyi ama böyle nasıl ulaşırsın çok uzak! Olsun demiş karınca, ulaşmasam da bu uğruda ölürüm ya.

Karıncanın ne kadar inançlı ve kararlı olduğunu anlatmaya çalıştım.

Kaderleriyle baş başa kalan taşeron işçileri, karıncanın yapmak istediğini yapın, yoksa hayatınız boyunca bu kölece dayatmalara maruz kalacaksınız. Bu hayatı size yaşatanların çocukları da aynısını çocuklarınıza yaşatacaklar. O zaman diyorum ki, taşeron işçisi arkadaş!

Her türlü güvenccden uzak, doğru dürüst karın doyurmaya bile yetmeyen ücretle çalıştırılıyorsun. Sendikasız, sigortasız iş koşullarına, boynuna takılan kölelik halkasına rıza gösterme. Yurttaş olmaktan

"Her türlü güvenceden uzak, doğru dürüst karın doyurmaya bile yetmeyen ücretle çalıştırılıyorsun. Sendikasız, sigortasız iş koşullarına, boynuna takılan kölelik halkasına rıza gösterme"

kaynaklı sendikalı, sigortalı çalışma hakkın bile, işini yaptığın taşeron hırsızları tarafından elinden alınmış, kölece çalıştırılmaktasın.

Bu durum kaderin değildir! Bu duruma boyun eğerek senin emeğini çalan taşeron hırsızlarının sermayesine sermaye katma. Sana acımalarını bekleme! İçinde bulunduğun şartları istersen değiştirilebilirisin!

Her patron işçilerini sendikasız ve sigortasız çalıştırmak ister.

Her işçi de haklı olarak sendikalı olmak için çaba sarf etmelidir.

Birlik, emekçilerin altın kuralıdır. Örgütlenmeliyiz ve birbirimize güvenmeliyiz diyor, işçi sınıfını saygıyla selamlıyorum.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden bir işyeri bastemsilcisi

Hrant Dink!

"Adem'in torunlarıyız" diyen kimi zihniyetler işlerine gelmediği zaman kim olduklarını bir kenara bırakıp bu tür rezilliklere imza atabiliyorlar.

Geçtiğimiz ay Türkiye'de gene insanlık, barış ve kardeşlik düşmanı gerici faşist güçler iş başındaydı. Bir insan bu kadar ucuz muydu? Tek bir kişinin, bir maşa olarak kullanılan kişinin kimler tarafından azmettirildiği tartışıldı durdu. Birileri gözaltına alındı durdu, ama sadece o kadar. Bu tür cinayetlerin tekrarlanmaması için yapılan hiçbir şey yok.

Özürlü demokrasisiyle ülkemiz, her zaman bu tür olaylara zemin hazırlamış oluyor.

Yaşasın halkların kardeşliği dedik, dedik ama diğer halklara karşı kardeşliğimizi yeterince gösteremedik.

Hrant Dink'i Ermeni soykırımı tartışmalarının yapıldığı bir dönemde tanıdım ve devamlı takip ettim. Söyleşilerinde gayet samimi ve doğru şeyler söylüyordu. Onun dediği gibi Ermeni olmak suç değildi. Müslümanların ve Türkler'in yaşadığı bir ülkede o bir Ermeni ve hıristiyandı. O bu ülkenin düşmanı değildi, bu ülkenin aydınıydı.

Ama onlar, o gericiler allahu ekber nidalarıyla yok ettiler aydınları, yazarları, sanatçıları.

Aydınlığa, özgürlüklere, demokratlara ve diğer inançtan olan insanlara tahammül edemeyenlere karşı "Yaşasın halkların kardeşliği!"

Pendik'ten bir işçi

Sınıfsal, cinsel, ulusal baskıya son!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladık. O gün hükümet adına yapılan bir açıklamada "kadınlar günü"nün kutlandığı söylendi. Kadınlara gösterilen bu ilginin ne kadar sahte olduğu, kadınların, ama özellikle emekçi kadınların her gün karşı karşıya kaldığı sorunlardan bellidir. Örneğin Türkiye'de okuma-yazma bilmeyenlerin çoğu kadın, fikri alınmadan tanımadığı kişiyle evlendirilen kadın, sağlık hizmetlerinden tam yararlanamayanlar ve okula gönderilmeyenlerin de çoğu kadın vb.

Bunların yaşandığı ülkemizde, Türkiye'de demokrasiden söz etmek, kadın erkek eşitliğinden söz etmek mümkün değildir.

Fabrikada, işletmede çalışan pekçok kadın çifte sömürüye maruz kalıyor. İşyerinde kadınlar genelde asgari ücrete çalıştırılırlar. Kariyer edinme gibi bir lüksleri de pek yoktur. Eşit iş yaparlar ama asgari ücrete mahkum edilirler. Bunlara birde diğer dezavantajlar da dahil olunca iş daha da zor oluyor kadın işçiler için.

Kadına yönelik şiddet ise karakolda, sokakta, evde devam ediyor. Yasalar ise kadınlara yönelik olan bu şiddeti suç bile saymıyor. Öldürülen kadınların kanı namus temizlemez. Kadınların katline ferman verilen bir toplumda namustan söz edilemez..Ve namusu bir tek kadının sırtına yüklemek de en büyük namussuzluktur.

İnsan insanı sömürdüğü sürece eşitlik olamaz. Bundan dolayı kadının maruz kaldığı sınıfsal, ulusal ve cinsel sömürüye karşı mücadele, sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesi ile dayanışma içinde yürümelidir.

Pendik'ten bir metal işçisi

Sözleşmeli çalışma kölelik zincirini kalınlaştırıyor!

Bugün yürürlükte olan 4857 sayılı kölelik yasası (iş yasası), patronların isteği üzerine Haziran 2003'te AKP hükümeti tarafından çıkarılmıştı. Yasa meclisten bir çırpıda çıkmış, işçi sınıfının temel örgütleri olan sendikalar buna karşı göstermelik ve günü kurtarmaya yönelik birkaç eylemden başka hiçbir şey yapmamıştı. Bu yasanın ne olduğu, nelere yol açacağı hakkında işçi sınıfının büyük bir kısmının bilgisi yoktu.

İşçi ve emekçilerin ağır bedeller ödeyerek, uzun yılların mücadelesiyle kazandığı temel hakları, bu yasayla ortadan kaldırılıyordu. Daha önce fiilen uygulanan esnek çalışma, bu yasa ile "yasal" güvenceye kavuşturuluyordu. Asalak patronlara kuralsız, keyfi işçi çalıştırma ve işten atma olanağı sağlayan bu yasanın pratik sonuçlarını bugün işçi sınıfı yaygın bir şekilde yaşamaktadır.

Esnek çalışma biçimleri olan "belirsiz süreli sözleşmeli", "belirli süreli sözleşmeli", "kısmı çalışma", "telafi usulü çalışma", "part time çalışma", "çağrı usulü çalışma" gibi uygulamalar, son dönemlerde hemen her fabrikada uygulanmaktadır. Bu uygulamalarla asalak patronlar takımını sınırsız bir keyfiyet alanı açılmıştır.

Bu uygulamalardan bir "belirli süreli sözleşmeli" çalışmadır!

Tekniğin gelişmesi, makinelerin geliştirilmesi vasıflı emeğe olan ihtiyacı iyice azaltmıştır. Patronlar artık vasıf gerektirmeyen ve çabuk öğrenilen işlerde sözleşmeli işçi çalıştırmaktadırlar. Sözleşme süreleri 6 ya da 11 ay olmaktadır. Bu süre bittiğinde işçi hiçbir tazminat ödenmeden işten çıkarılmaktadır. Kıdem tazminatı yok, kadro yok, emekli olma hakkı yok! Eskiden işçi bir fabrikada emekli oluncaya kadar çalışabiliyordu. Şimdi ise bir yılı doldurmadan işten çıkarılıyor. Artık işçi, ihtiyaç olduğunda çalıştırılan, ihtiyaç olmadığında kapı dışarı edilen, iş güvencesi ve geleceği olmayan ucuz bir köle haline getiriliyor.

Esnek üretimin tüm uygulamaları gibi bu uygulama da işçileri bölen, aralarındaki dayanışmayı zayıflatan, tek tek işçileri birbirine rakip hale getiren sonuçlara yol açıyor. Aynı işyerinde çalışan, aynı işi yapan işçilerin kadrolu-sözleşmeli şeklinde ayrılması bilinçlerinde bulanıklığa yol açıyor. İşçileri kategorilere ayıran bu uygulama kimi zaman ortak örgütlenme ve mücadelenin önüne set çekebiliyor. Bu ayrım iş ortamıyla sınırlı kalmıyor, sosyal alanda da belli yansımaları olabiliyor. Çay ve yemek molalarında kadrolu işçiler ayrı, sözleşmeli işçiler ayrı oturuyor. Aralarındaki sohbet ve diyaloglar çok zayıf kalabiliyor.

Bu durumda sözleşmeli işçiler kadroya geçebilmek için iki kat performans ortaya koyuyorlar. Patronun ve ustabaşının tüm dayatmalarına da boyun eğiyor. Kadroya alınacak işçi sayısı çok sınırlı olduğu için, işçi yanındaki arkadaşını bir rakibi olarak görebiliyor. Patronların gözüne girebilmek için, bazıları yanındaki arkadaşını bile ispiyon edebilecek derecede düşkünleşebiliyor.

Gerçekte kadrolu işçilerin durumu da parlak değil. Her şeyden önce işini kaybetmemek için o da patronun tüm dayatmalarını kabul ediyor. Çünkü başkaldırırsa kadrolu işini kaybedeceğini düşünüyor. O yüzden çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek için mücadeleden geri duruyor, daha çok varolan koşulları korumakla kendini sınırlıyor. Böylece kadrolu işçiler de bazı hakların, patronun gözüne girerek veya tüm dayatmalarını kabul ederek korunabileceğini sanıyor. Yani o da adeta bıçak sırtında yaşıyor. Kapitalistler, kadrolu işçiye ölüm gösterip, sıtmaya şükreder hale getirebiliyor.

Patronların bu arsız saldırısı günden güne katmerli bir hal alırken, işçi sınıfının haklarını savunmakla mükellef olan/olması gereken sendikaların sesi çıkmıyor. Oysa bu kaba kölelik uygulamaları sendikaların da altını oyuyor. Buna rağmen bu kurumlardan kayda değer bir itirazın yükselmemesi, bazı istisnalar dışında sendika yönetimlerinin sermaye hizmetkârları tarafından ele geçirilmiş olmasındandır.

Biz işçi ve emekçilerin yaşamı iki şeye bağlı: direniş, yani mücadele ve dayanışma!

İlkin, bize köleliği dayatan düzene ve her türlü saldırısına karşı direniş bilincini kuşanmak. İkincisi sermaye saldırılarına karşı direnirken, yanımızdaki işçiden tutun da tüm sınıf kardeşlerimizle dayanışma içinde olmayı ihmal etmemek. Ancak bunu başardığımızda insanca bir yaşam sürebiliriz.

Bundan başka bir yol da yoktur.

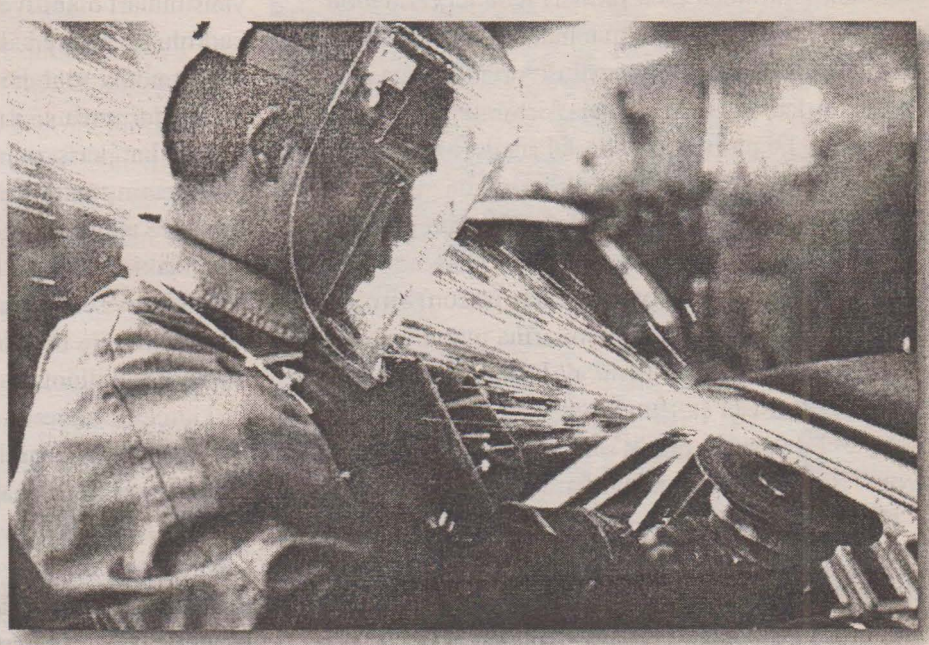
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Tuzla'dan bir metal işçisi

Kabahatin çoğu senin güzel kardeşim!

Evet, işçi sınıfının büyük ozanı Nazım Hikmet doğru söylemiş; kabahatin çoğu senin, benim, bizlerin.

Bunu böyle ifade etmemdeki nedene gelince. Yaklaşık on yıldan bu yana tekstilde çalışan bir işçiyim. İş koşullarına gelince hep bildiğimiz, söylediğimiz şeyler. Düşük ücretler, fazla mesailer, yoğun çalışma temposu, sigortasız çalışma, çocuk ve kadın emeğinin hoyratça sömürülmesi! Aslında en önemli olan nokta, bu kölelik şartlarına ağır hakaret ve küfürlerin eşlik etmesi, hatta bazen işçiyi dövebilme cesaretinin bile gösterilebilmesidir. Aynen çalıştığım fabrikada olduğu gibi.

"Bir işçinin kendini paralasa bile çıkaramayacağı sayılar isteyen asalak patron, hata da kabul etmiyor. Küfür ve hakarete nasihat ve tehdit ekleyen patron, son olarak, isteneni yapamayan işçileri dayak atmakla tehdit edecek kadar pervasızlaşabildi"

Birkaç yılda küçük bir atölyeden 150 işçinin çalıştığı bir fabrikaya sahip olan patronlar, sadece 45 işçinin sigortasını yatırıyorlar. Sigortalı işçiler patrona yakın olanlardan oluşuyor. Geriye kalan 105 işçi sigortasız çalışıyor. 100 civarında kadın işçinin bulunduğu fabrikada işçilerin çoğu 15-20 arası yaşlarda. Bu durum sömürünün daha da yoğun olmasını beraberinde getiriyor. Maaşlar 350 ila 550 YTL. arasında değişiyor. 1.5 yıldan beri hiç zam yapılmamış. Çocuk işçiliğini ve kadın emeği sömürüsünü tam anlamıyla uygulayan patron, bir de asgari ücretin altında bir ücretle, sigortasız işçi çalıştırıyor.

Sermayeleri bu kadar hızlı büyüyen bu gözü dönmüş kapitalistler işçileri sindirmek, ses çıkarmalarını engellemek için her türlü yalan ve baskıya başvuruyorlar. Geçtiğimiz günler 17 yaşındaki bir işçi, "verilen işi hatalı yaptığı" gerekçesiyle patron tarafından 90 işçinin gözü önünde tekme-yumruk saldırıya uğradı. İşin kötüsü patronun bu zorbalığına karşı olaya tanık olan işçilerin tepki göstermemesi, sanki doğal bir şeymiş gibi saldırıyı seyretmesidir. Daha önce de benzer olaylar yaşandığı için işçiler sindirilmiş.

Olayın yaşandığı günün akşamında patronlar toplantı yaptı. Bu tür toplantılar her hafta yapılmakta. Bu toplantılarda patronlar pervasız bir şekilde işçilere hakaret edebiliyor, ağza alınmayacak küfürler savurabiliyor. Patron, konuşmaya önce herkesin Müslüman, herkesin kardeş olduğunu söyleyerek başlıyor, sonra da küfür ve hakaretler yağdırıyor. Yani patron, işçileri uysallaştırmanın bir aracı olarak dini de kullanıyor.

Bir işçinin kendini paralasa bile çıkaramayacağı sayılar isteyen asalak patron, hata da kabul etmiyor. Küfür ve hakarete nasihat ve tehdit ekleyen patron, son olarak, isteneni yapamayan işçileri dayak atmakla tehdit edecek kadar pervasızlaşabildi. "Hepimiz buradan ekmek yiyoruz" nakaratını tekrarlayıp duran patron,

"işçilerin eşek gibi çalışmak zorunda olduğunu" söylemekten de geri durmadı. İşçilere izin verilmeyeceğini, kimsenin hastayım diye izin almaya gelmemesini de söyleyen patron, fabrikayı toplama kapından farksız bir yer olarak görüyor.

Evet arkadaşlar bu gözü dönmüş patronlar sınıfı artık daha fazla sömürü ve kâr hırsları için her türlü yola başvurabiliyorlar. Aşağılama, hakaret, işçiye saldırmak bile artık çok rahatından yapabiliyorlar. Bunun aslında iki nedeni var: Birincisi genel olarak sınıf hareketindeki durgunluk. Diğer ise, bizlerin fabrikalarda dağınık ve birlikte mücadele etmekten geri durmamızdır. Bu durum asalak takımına cesaret veriyor, kendilerini güçlü sanmalarını sağlıyor.

Olaya baktığımızda onların birer patron, birer kapitalist olarak sınıfsal konumlarına uygun hareket ettiklerini görüyoruz. Ya bizler? İşçiler olarak kendi konumumuza, işçi sınıfının konumuna göre hareket edebiliyor muyuz? Eğer biz işçi sınıfına yakışan bir tutum içinde olsaydık, kapitalistler bu kadar pervasız olabilir miydi?

İşçiler olarak biz neden kendi gücümüze güvenmiyoruz? Bizim üretimden gelen gücümüz var. Birlikten gelen gücümüz var. Neden korkuyoruz ki? Aç kalmaktan mı, iş bulamamaktan mı? Hayır! Aslında bizim korkularımız örgütsüzlükten, yalnızlıktan geliyor. Bizler birlikte olsak, birlikte mücadele etsek, bu asalak patronlar bu kadar rahat davranamaz. Bir ya da iki kişi çıkıp 150 kişiye hakaretler yağdırabiliyor ve buna hiçbir tepki almıyorlar. Bireysel olarak bile bir işçinin onurunu, gurunu, kişiliğini koruyabilmesi için bu tür saldırılara karşı durması gerekiyor. Ama biz o kadar sindirilmişiz ki, bu kadarını bile yapamıyoruz.

Bu yüzden artık kaybedecek bir zaman yok. Bu veya benzer sorunlar her gün karşımıza çıkıyor ve çıkmaya devam edecek. Ta ki bizler birlikte hareket edip örgütlenene kadar. Bunu başarmak çok da zor değil. Yalnız işçi olduğumuzun farkına varalım, üreten, yaratan, şekil veren olduğumuzu bilelim. İşte ancak o zaman gücümüzün farkına varırız ve bu gözü dönmüş patronlar sınıfına haddini bildirebiliriz.

Bir tekstil işçisi/Pendik

Patronlar dini de sömürü aracı olarak kullanıyor!

Tepeören'de 300 kişilik bir döküm fabrikasında çalışıyorum.

Patronumuz hacı ve işyerine Doğu kökenli veya Kürt-Alevi işçileri almıyor.

Fakat biz yaşayarak patronlar için önemli olanın din veya mezhep olmadığını öğrendik. Onlar, bu ayrımları işçileri daha çok sömürebilmek için kullanıyorlar. Patronun hacı olması hiçbir şeyi değiştirmiyor. Patron, bildiğimiz asalak patrondur. Zaten patronu patron yapan takkeli veya kravatlı olması değil, işçilerin emeğini sömürerek biriktirdiği sermeye ve köhnemiş zihniyetidir.

Biz her gün sıcak dökümün zehirli dumanını boğazlarımız yana yana soluyoruz. Buna rağmen herhangi bir iş güvenliği önlemi yok, eldiven almak bile sorun olabiliyor. Sigorta dışında hiçbir sosyal hak mevcut değil.

Bu sömürü çarkının başında oturan patron ve uşakları, her gün fabrikaya yeni ayet ve hadisler asıyor. Bunları sırf işçileri uyutmak için yapıyorlar. Çünkü biz patronun sırtımızdan servet kazandığını biliyoruz, fakat biz işçilere bir şey yansımıyor. Fabrikaya sürekli yeni makineler alan patron, bize 30-40 milyonluk sefalet zamlarını dayattı. Halen 10 senelik işçiler bile 550-570 YTL. ücret alıyorlar.

Kısacası patronlar, işçilerin karşısına hangi maskeyle çıkarsa çıksın, "dinci", "milliyetçi-ırkçı", "sağcı", "solcu", "demokrat" patron yine aynı patrondur. Bu tür ayrımlar ise sadece işçileri uyutmak için uydurulmuş yapay ayrımlardır.

Tüm işçilere birkez daha sesleniyorum ki, Türk, Kürt, Laz, Arap, Çerkez! Bunlar bizim kültürel zenginliğimizdir. Unutma ki, patron Türk'sün diye sana daha fazla ücret vermiyor. Ya da sünnisin diye "sen bu zehirli dumanı soluma" demiyor. Yani onlar sömürürken kim ya da ne olduğuna bakmıyor. "Daha fazla nasıl çalabilirim"in derdindeler.

Biz de bütün işçi arkadaşlarımızla elele verip emeğimizi sömürenlerin karşısına çıkmalıyız. O zaman türlü yalan ve oyunlarla bizleri bölmeye çalışan patronların oyunlarını bozabilir, tüm haklarımızı söke söke alabiliriz.

Bir döküm işçisi/Tepeören

8 Mart işçi sınıfınındır!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü özüne uygun bir eylemle kutlandı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, işçiler için uzun, yıpratıcı/çürütücü 16 saatlik çalışmaya karşı 1856'da başkaldıran Amerikalı kadın dokuma işçilerinin başlattığı direnişin adıdır.

Bazılarının iddia ettiği gibi "kadın günü" ya da "kadınların erkeklere karşı günü" değil, işçi ve emekçi kadınların sömürü, baskı ve köleliğe karşı direnişin, isyanın adıdır 8 Mart.

2. Enternasyonal, dönemin önemli komünist öncü kadınlarından biri olan Clara Zetkin'in girişimiyle, 20. yüzyılın başında aldığı bir kararla 8 Mart'ı dünya emekçi kadınlarına armağan etmiştir

İşte bu 8 Mart'ta da "kadın günü" diyenlerle, "sömürü ve köleliğe karşı emekçilerin mücadele günü" diyenler arasında kaçınılmaz olarak ayrışma yaşandı.

Bu yılın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamaları, 4 Mart tarihinde Kadıköy'de gerçekleştirildi. Eylem saat 10.30'da kitlenin Carrefourre Natilius önünde toplanmasıyla başladı. Saat 12.00'de Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyen kortejler 13.30'da miting alanına girişini tamamladı.

Yürüyüşte kadın-erkek emekçilerin el ele vererek mücadele etmesi gerektiğini dile getiren sloganlar öne çıktı. Kadının kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu vurgulayan pankartlar taşınırken, sermeye düzeninin güncel saldırılarına karşı mücadele şiarları yükseltildi.

Miting devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başladı. Ardından eylemi örgütleyen güçlerin ortak metni okundu.

Metinde; 8 Mart'ın içinin boşaltılmaya çalışıldığı, sırdan bir "kadın günü"ne çevrilmek istendiği, 8 Mart'ın genelde işçi sınıfının, özelde emekçi kadınların tarihsel bir kazanımı olduğu ifade edildi. Emekçileri her tür sömürü ve köleliye karşı mücadeleye çağırmak için alanda toplanıldığı vurgulandı. Konuşmanın ardından Ruhan Mavruk bir şiir okudu, Grup Yorum devrimci marşlarını söyledi.

Sendikalardan mitinge katılan Belediye-İş 2 No'lu Şube; BES 1 ve 2 No'lu Şubeler, Tüm Bel-Sen 4 No'lu

Şube ve Tekstil-Sen adına ortak bir metin okundu. Emekçi kadınların yaşadığı sorunların sıralandığı metinde, 8 Mart'ın emekçi kimliğinden arındırılıp "kadın günü"ne dönüştürülmeye çalışıldığı, buna izin verilmeyeceği dile getirildi.

Grup Vardiya ile devam eden programda Avusturya İşçi Marşı hep bir ağızdan söylendi. TAYAD ve TUYAB adına yapılan konuşmaların ardından Alınteri işçi korosu sahneye çıktı. Grup Munzur'un türküleri eşliğinde çekilen halaylarla miting sona erdi.

***

8 Mart'ın emekçi içeriğini boşaltmak isteyen, bu amaçla sınıfsal özünü inkar edip onu "kadınlar günü"ne indirgemek isteyen çevreler de aynı gün Çağlayan'da bir miting düzenlediler. Erkeklerin alana alınmadığı "kadın mitingi"ne feminist gruplar, reformist parti ve çevreler katıldı.

Çağlayan mitingi, yapılan konuşmalardan sonra Nilüfer Akbal'ın söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla sonra erdi.

İşçi Bülteni Özel Sayı 168 * Fiyatı: 25 YKr * Mart 2007 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ*
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat / İST